

HUSZONKETTŐ

A TEREMTŐ ERŐ MEZEJE

Elérkeztünk egy ciklus végéhez, a 22-es stációhoz. A lélek itt megtapasztalhatja azt az erőt, amely eddigi utazása során stabilá vált, és képes teremteni, leszállni az anyagba – vagyis a sorsba. Ez a teremtett világ, a látható valóság mezeje. Ha képes az egyén minden eddigi szellemi törvényt magába olvasztani, végigment 0-tól a 11-ig minden stáción, akkor **a 22-es számban az egő és Isten kezét fog egymással.** „Legyen meg Uram, a Te akaratod: azt szeretném pontosan a jövőmben, amit nekem szántál.” Pályámon vagyok, **a legfelsőbb akarattal megegyezően szervezem az életem.** Olyan kapcsolataim, munkám és anyagi helyzetem van, amely sorsom legjobb verziója. Beértem a célba. Ismerem az erényeket, használom is őket, és teremtéseim pontosak, áramlóak és teljesekek. A kör bezárul. Nyugodt és teljes vagyok, mégis teremtő, és a teremtett világot megélő ember.

Ma az új élet születik. A természetes, a harmonikus, a csendes, a békés. Ma érezhetjük, hogy lassítani szeretnénk, az elmúlt napok földi vagy gondolati sokaságát letenni kis időre. Az energiák ma megtapasztaltathatják velünk, hogy a lényegi a harmóniában lakozik. Valami elkezdődik ma, akár alkothatunk is valamit, jólesően elmerülve benne. Ez lehet egy finom étel vagy egy virágcsokor rendezése, bármi,

ami kedves, ami szép. Félredobjuk a zakatoló egót, és megtapasztaljuk a békét. Kellemes, szelíd energia ez. Engedjük, hogy megtörténjen bármi: nem ellenkezünk, nem harcolunk és nem félünk. A természetesnek meg kell születnie, bármilyenek is a körülmények.

Ma a teremtés természetessége mutatkozik meg előttünk, ami nem gondolataink eredménye, hanem egy tisztább sugallaté. Csak a tiszta érzések teremtik a tiszta földi valóságunkat, tárgyainkat, helyzeteinket. A tiszta harmónia érzése pedig a 22-es frekvenciájából teremt. Ma meg tudjuk különböztetni a vágygondolatokat a tiszta, belső önvalónk gondolataitól.

Mi a természetes teremtés?

Csak képzelj el, és figyelj meg a természetet: egy virágzó fát, egy patakot, egy hegyormot, bármit, amit a természet hozott létre. A természet természetesen él, vibrál, nyugszik és lüktet. Természetessége abban áll, hogy könnyed, hogy ellenállásmentes, hogy a legkisebb ellenállást keresi és találja meg. A természet lustának tűnik, mert a hegy nem a tó másik oldalán építi fel önmagát, mint ahol éppen van, a patak nem keres kerülő útvonalakat, a virág nem választ másik helyet, mint ahol a magja volt, hanem ott él, és fejlődik, ahol van, és úgy, ahogyan a legkönnyebben tud. Lélegzik, nem aggodalmaskodik, nem tervez, nem analizál, nem méreget, nem halogat, csak természetesen alakul. Ez a **természetesség lényege**. Minden természetes és magától értetődő, amely csendesesen és **könnyedén születik**. A sziklából előbújó virág nem erőlködik, hogy feltörje a sziklát, nem mérlegel, hogy a több tonnás követ hogyan fogja feltörni, és hajtását hogyan fogja átpréselni rajta. A mag csak szunnyad, benne a virág lehetőségével.

Egyszer csak feltörik a szikla, hajszáltrepedés keletkezik, az élet pedig továbbfejlődik, egy csíra előbukkan. Ezt nem előzte meg sem erőlködés, sem akarás, sem mérlegelés, sem vágy. A magban benne volt a virág lehetősége is és az örök mag állapota is, és mindkettő természetes. A sziklán keletkezett repedés a virághoz adott lehetőséget, és azok a magok, amelyek fölött nem alakult ki repedés, maradnak a magállapotukban, és elhalnak – ez is természetes. A természetesség könnyed és alkalmazkodó, csendes és nem ellenálló. **A természetes teremtés pedig lényünk alapállapota.**

Rezgés vagyunk minden pillanatban. Rezgéseink folyamatosan interferálnak mindennel, amely hasonló rezgésű. Minden eseményünk, élethelyzetünk, találkozásunk, tárgyunk egy ilyen rezgés-összeolvadás eredménye. Az, hogy milyen frekvencia jellemző ránk, a körülöttünk lévő valóságunk mutatja meg. Ha ez a valóság tetszik nekünk, akkor a frekvenciatarományunk magas; az elégedettség a valódi öröm, a valódi jó érzés a 22-es szám analógiája. A teljes ellazulás, a megsemmisülés és boldogság érzése belül és kívül is. Ez a léttér belül könnyed és áramló, kívül pedig tökéletes valóságot teremtő. Sokan téveszmében tartják magukat: boldogságot, elégedettséget színlelnek a külvilág felé, vagy még veszélyesebb, amikor elhítetik magukkal, hogy jó így nekik az, ami van. Tetszik nekik a rossz párhelyesítés, mert úgy vélik, tanítja őket, elfogadják egy rossz munkahely körülményeit, mert azt vélik: „karmikusan meg kell élnem. „Boldog vagyok a nélkülözéstől, és örülök, hogy nincs több pénzem, mert megvilágosodott vagyok, és nem fontos a bőség. Elfogadom és örülök a betegségemnek, mert kell, hogy változzak általa”. Ezek a mondatok azonban sok esetben nem meggyőződésből születnek, hanem a pozitív gondolkodást erőltetve! Ez azonban a *spirituális ego* állapota. Ez a hitrendszer nem a megváltással rezonál, és nem a megvilágosodáshoz vezet, hanem a hamisság illúzióját táplálva egyre többet küld felénk a számunkra

nehéz, megemészthetetlen élethelyzetekből. Mindaddig, amíg be nem valljuk magunknak, hogy bizony ez egy rossz kapcsolat, a nélkülözés vagy a betegség mégsem olyan jó. Helyette léphetünk az igazság útjára is: „Ideje bevallanom magamnak, milyen téves gondolattal, milyen téveszmével, milyen önmagamát túlértékelő vagy alulértékelő hozzáállással teremtettem ezt a valóságomat, és ezzel sutba dobhatom spirituális egómat. Most szembenézek magammal, változtatok magamon, és új valóságot teremtek. Első lépésként bevallom magamnak, hogy nem annyira kedvező a helyzetem, de most ez van. Nem szeretem ezt a körülményt, de elfogadom.” Ez máshogyan hangzik, hiszen ez az igazság!

Egyszer hallottam egy túlsúlyos hölgytől: a tükör elé állva hangosan mantrázta: „Szép vagyok, csinos vagyok”. Néhány hét alatt tíz kilót hízott. Lehet, hogy az igazságot jobban szereti a lélek? Az igazság ez: „Kövér vagyok, és egyáltalán nem tetszem magamnak, de most ezt elfogadom. Teszek azért, hogy lefogyjak, és vagy sikerül vagy nem.” Ez a mondat már a megengedés teréből és az igazságból született.

Ha elégedetlenek vagyunk körülményeinkkel, ha nem tetszik, amit hallunk, látunk, tapasztalunk, akkor szomorúvá válunk, kiesünk a „teljes világ” állapotából, belezuhanunk az egó gyötrődésébe, sírunk, félünk és kétkedünk. A tarot 22-es kártyája a Világ. Az a szimbólum, ahol a kör bezárult, és szabad a lélek: vagyis elfogadja nyugalommal, ami éppen van, és bízik abban, hogy pontosan az van, aminek lennie kell. Ez a teremtés alaptézise. Elfogadása a vannak egyenlő a teremtő erő megtapasztalásával.

Ha most rossz a párkapcsolatod, a korlátaid, a nehéz körülmények, vagy a nem kielégítő munkád boldogtalanná tesz, ne a környezetet, a társadalmat, a szüleidet, a párodat vagy mást tarts felelősnek! Kizárólag te vagy a sorsod teremtője. Ez azonban ne okozzon benned

bűntudatot, mert nem volt rossz a teremtésed. Nem tévedtél el, nem akartál rosszat, csak épp korábban nem tudtad, hogy mit csinálsz. Nem figyelted korábban az érzéseidet, és nem tudtad, hogy az elfogadó egyensúlyból teremtődik a legjobb valóságod. Ez a tézis a *rezonancia törvényén alapszik*.

Ha rossz dolgok történtek veled, tudd, hogy korábban még nem szabadott ismerned a törvényt! Akkor még szabadon kellett teremtened szabályzatlan érzéseiddel és gondolataiddal a valóságot. S e fegyelmetlenség hozta a sor kudarcot és nehézséget eléd. Ez nem bűn! Sőt: a tanulásod nemes formáját választottad, amely *során saját magad teremtetted meg a saját gyakorló pályádat* nehéz megélésekkel és fájdalmakkal. Nem ezoterikus tanfolyamon, nem „fizetett beavatáson”, nem spirituális gyakorlatsorok során jutottál el a fejlődésednek ehhez a szakaszához, hanem te teremtetted meg a saját iskoládat. A nehézségek megmutatták, mit rontottál el, mit vártál el, hol tértél le a felsőbb univerzális igazságok útjáról, így megkaptad a lehetőséget, hogy még egyszer ne kövesd el ugyanazt a hibát, megkaptad a lehetőséget, hogy máshogy gondolkodj ugyanarról a problémáról és más teremtett világod legyen.

Ha nem tudod még, ebben mi a te felelősséged, ha nem kapsz válaszokat, és egyre csak mélyebbre süllyedsz saját fájdalmadba, akkor tudd, szükséges az, hogy kis időt még Hadész birodalmában tölts. Kell az, hogy az alvilág, a tudattalan rezgésében élj még, mert még nem vagy kész arra, hogy integráld a 22-es törvényt, ami egyúttal ÖNMAGADRÓL az IGAZSÁG-ot is felfedi. A tiszta teremtés csak valós EGÓ-ismerettel és valamennyi félelem letételével lehetséges. Amíg nem vagy „áttetsző”, teremtéseid nem a tiszta tudatból születnek. Ha azonban a szándéked valódi, akkor a „ki vagyok én?” kérdéssedre hamarosan „érkezik a válasz. De ne csalódj, amikor ez a válasz *csak rólad szól!*

A válasz valahogyan így hangzik majd: **Döntéseidben alulértékeled magad!** Vagy ezt hallod: **Döntéseidben felülértékeled magad!**

Vagy-vagy. Más nem történhetett. Más út nincs, csak ez a kettő! Arcul csaphat, és elkeseíthet, de csak ez a két igazság létezik, ha letértél az útról.

Teremtés alulértékeltségből

Vagy nem láttad magad értékeit, és másokban, mások által kerested a megbecsülést, a békét, mások alá helyezted magad, szolgáltatál és túlszolgáltál, mert szeretetért küzdöttél, és elfordultál magadtól, és mások szeretetét akartad magadnak. Elzártad magad a forrástól, és másokból akartál energiát csapolni. Szeretetet loptál, figyelmet erőszakoltál, kedvességet, együttérzést harcoltál ki, mert a forrásodról leváltál. Mindemiatt az áldozat szerepében tartottad magad.

Megmentő–áldozat. Férj–feleség. Főnök–beosztott. Gazdag–szegény. Gyógyító–beteg. Ez ez energiamező csak ezeket a szereppárosításokat hozta. Ami a legmeglepőbb, nem azt kaptad, amit adtál. De ezt annak „köszönheted”, hogy nem önzetlen szeretetből cselekedtél, hanem azért, hogy figyeljenek rád.

A „Ki vagyok én?” kérdésre kapott válaszaid – ha alulértékeled magad – nem túl hízelgők számodra. Környezeted épp azért *nem figyelt rád, mert nem abból adtál többet, amit kapni szeretted volna*. A hiány érzését adtad, így környezeted is ennek megfelelően reagált rád, a viselkedésedre, a helyzeteidre. Lesüllyedtél az áldozati, szenvedő és szenvedő, folyton elváró és elégedetlenkedő, folyton megfelelni akarók mocsarába, a csendes, másokat hibáztató világfájdalomba.

Az áldozat frekvenciája nem a szeretet és a hála szintjén rezeg, így kár is várni ebből a spektrumból érkező válaszra. Az áldozat a félelem frekvenciáján rezeg. Fél a magánytól, a szegénységtől, a betegségtől, a gúnytól, a rangvesztéstől, attól, hogy elhagyják őt, az öregedéstől... bármitől. Félelme miatt inkább feláldozza saját magát. A jókedvét, a vágyait, a terveit. Mindezeket egy jó szóért. Az elismertség (hamis) érzéséért. A természetes, isteni küldetés vállalása helyett, a csöppnyi figyelmet, a hiúságát választja, feláldozva ezzel a saját valóságát. Mivel az „áldozat” motivációi a félelem teréből érkeznek, nem hála érzéki cserébe – amit vár –, hanem kihasználják, megalázzák őt; kiszolgáltatottságot és büntudatot kap, mert ezek az állapotok rezonálnak egymással.

Teremtés felülértékeltségből

Ha a magad értékeit, érzelmeit előtérbe helyezed másokéinál – az előzőkben leírtakkal ellentétben, de éppen – így zárod el magad a forrástól és csapod le mások energiát. A felülértékeltség állapota a csalhatatlan, gőgös, mindentudó, kéretlen tanácsadó életútjára sodort. Olyanéra, aki szeretetet, bőséget vagy akár tanácsot ad, aki nyújtja a kezét az elesettnek, aki a megmentő szerepében tetszeleg – de mélyebb motivációja az uralkodás, hogy bekebelezze a másikat vagy annak energiáit. Ez despotizmust generál, hatalmi törekvések, az egó táplálása a célja, uralás és uralkodás – a mindentudás hamis képzetével. Mindezt a szánakozás és altruizmus szerepe mögé bújtatva.

Tehát kizárólag ez a két téveszme vihetett le valamikor az isteni utadról, csak ez a kettő létezhetett. Esetleg életszakaszonként felváltva. Vagy egyszerűen működtetve más-más szereplők felé.

A félelem és a gőg

Ha még nincs itt az ideje a felébredésnek, akkor mindkét fentebb részletezett utat mereven elutasítod, és kikéred magadnak. Ez nem baj. Még nem jött el az idő, hogy tudd, milyen voltál, (vagy ilyen vagy most is) és mi vezetett a jelenlegi élethelyzetedbe, de meg fog érkezni, hamarosan meg fog jelenni a válasz arról, hogy mi teremtett benned és körülötted ilyen valóságot, ami van.

A természet a 22-es szám állapotában teremt, nem félve és nem gőgösen. Nem alul- vagy felülértékelve önmagát, mert az nem természetes. A bennünk élő örök, felsőbb szellemnek is a természetesség a létállapota, tehát előbb - utóbb visszabilent, és ráébreszt gyarlóságaidra. Hatalmas felébredés ez! Az a nap, amikor bármit megtudhatunk magunkról, személyiségünkről, az mindig hatalmas AHA élmény. A 22-es bölcsességi tartomány naponta küldhet újabb és újabb információkat önmagunk álruhájáról, karaktergyengeségeinkről, amik nem jól működnek, amik fárasztóak, amik idejét múltak, amikre már nincs szükségünk. Amik zsákutcába vezettek egyszer, kétszer vagy többször!

Ha továbblépünk ezen a „tudati létrán”, különleges világlátásra tehetünk szert: egy magasabb „Intelligencia” szemüvegén láthatjuk a világot. Ebben, az emelkedett tudati mezőben már nem csak az állandó vizsgák és felismerések léteznek. Ilyenkor sok csodás időszakot is megélhetünk, amikor isteni szellemünk érzését és állapotát meg tapasztaljuk. Olyan ez, mint amikor a hosszú vizsgákkal teli szemeszterek után beköszönt a jól megérdemelt szünidő, amikor levegőt kapunk, és olyanok lehetünk, mint az univerzum vagy a természet. *Felemelően boldogok*. Nem valamiért, amely kívül történt, nem egy vágyunk teljesüléséért, hanem pusztán a létezés szabadságáért. Amikor nincs gondolat, vágy, terv, nincs közölnivaló.

Amikor nem akarsz változni, tenni, változtatni, kérni, adni, cselekedni, kitalálni, meglépni, szórakozni, elemezni! Semmit nem akarsz, semmit nem közölsz vagy mondasz, csak ülsz, és *érzed a teljességed*. Ez fantasztikus állapot. Jó, ami van. Nem tudod, miről kellene eldöntened, hogy jó-e vagy sem, nem cikáznak a gondolataid, nem merülsz ki az elvárásaidban, a megfelelésvágyadban, a félelmeidben, a gondolkodó elméd zajától. Amikor feleslegesen nem keresed más emberek társaságát, nem halmozol tárgyakat, nem keresed és várod mások figyelmét és elismerését, nem erőlteted a vágyaidat és az elveidet magadra és a környezetedre, hanem elfogadsz mindenkit olyannak, amilyen. Nem erőltetsz spirituális gyakorlatokat, nem hiszel semmit magadról, nem tartod többre a tudásod, mint amilyen, nem tartod magad kevésnek, nem vagy gögös és mindent tudó, nem akarod mindezt senkinek elmondani, mert rájössz, **nincs mit mondanod, mert mindent elmondtál már mindenkinek**. Nincs szükséged senkire, hogy jól érezd magad. Saját gondolataid nem kerítenek hatalmukba. Nem akarsz senkit megmenteni, nem égsz segítségadási lázban, nem égsz a vágytól, hogy megváltoztasd a külsőd, a belsőd, a házad, a gyermeked, a párod, vagy a pénzügyeidet, esetleg a világot. **Hazaértél. Önmagadba. Egyszerűen csak azt érzed, hogy szabad vagy, és szereted ezt a szabadságot. Na ekkor állj meg, és nézz körül!**

Életed megváltozott.

Az élet iskolája persze egy kis pihenés után újra indul, és új feladatokat hoz, új ráébredéseket, amelyek kérlelnek minket szüntelen, hogy máshogyan működjünk, más szemüvegen keresztül nézzünk a világra. De ennek az iskolának minden szemeszterét egyre könnyebben és könnyebben végezzük. Ez a tudatosodás útja. A 22-es stációval nincs

vége az útnak, bár a köt bezárul, de folytonos, és a feladat, hogy más élethelyzetek által más erényeket tanítson nekünk. Ez nem egy valaha leírt vagy megélt út. Csakis a tied, csakis rád jellemző vonásokkal.

Kicszeréldtél...Új munkád, párkapcsolatod, pénzforrásod van, vagy a régi emelkedett magasabb szintre. Új terveid vannak, más dolgok érdekelnek és új, magasabb tudatosságú barátaid vannak. Csodás lett a valóságod!

Ezen a „22-es”, plútói tudatossági szinten rájöhetünk: a világ olyan, amilyennek lennie kell. Tulajdonképpen önmagában véve semmilyen, mert semmi nem mutatja meg önállóan egy jelenség vagy tárgy rezgését, csak ahogy te gondolsz rá. A matéria nem önálló rezgésű. Minden anyagi jelenség mögött szándék áll. A szándék rezgése az anyag rezgése. A 22-es törvény az emberfelettség mítosza, a korát meghaladó emberé, akinek tudati szélessége a legnagyobb (legalábbis a Földön). Üljünk csak le egy bármely hónap 22-én született emberrel, és megérezzük ezt a széles látókört és tálentumot.

A tudatos teremtés természete

Mi az, ami visszatart abban, hogy a számodra legmegfelelőbbnek tűnő külső létformába kerülj, vagyis úgy élj, ami tetszik neked? Talán ott a hiba, hogy logikai úton, lineárisan építed fel a számodra kedvező valóságot, és az nem egyezik azzal a külső valóságképpel, amit a benned lévő Isten formál. Tehát nem helyesebb-e inkább rábízni magunkat az „Istenénünk” által formált valóságra, és a felszíni, logikai programozásra szánt energiát a tudatosításra fordítani? A tudatosítás maga a tudatosság növelése. Minden ember életének egyetlen célja

van: **a saját tudatszintjének megemelése, transzcendálni,¹ vagyis tudatosabbá válni.** Ha ezt elfogadjuk, más teendőnk nincs, mint *felhagyni a földi mércével mérhető célok kitűzésével.* Így egy új létélmény veszi kezdetét. Nem a külső valóság, az az iránti vágyakozás és a be nem teljesítettség miatti csalódottság és szenvedés lesz a hajtóerő, **hanem a bennünk lévő Isten által teremtett valóság megfigyelése és annak megélése.** Ha megfigyeljük az „Istenénünk” által teremtett valóságot, saját magunk karakterét szemlélhetjük. Azt, hogy mit hittünk magunkról racionális tudatszinten. Rájövünk, hogy minden teremtés a mi karakterünkre való rávilágítás céljával jön és jött létre, vagyis hogy lássuk, milyen a karakterünk, milyen álarcokat hordunk. Ha megfigyeltük, hogy ezek takarják el saját belső képünket, tegyük le. Legalábbis törekedjünk letenni a nap minden szakaszában. Minden pillanatban lássuk, hogy a reakcióink álarcból fakadnak, és ha felismerjük az álarcunkat, azonnal tegyük le. A folyamat egyszerűbb bárminél, hiszen ha felismertük, azonnal késztetést érzünk rá, hogy letegyük. A lényeg, hogy folyamatosan tudjuk: minden gondolat, szó, cselekedet mögött tudatosítási szándéka van a szellemünknek.

Ez az új tudatszint beavatás eredménye, ekkor ismerhetjük fel, hogy a teremtést nem kell tanulnunk, és egyre pontosabbá tennünk; nem kell azt gyakorolni, és professzionális szintre hozni. Egyszerűen rájövünk, hogy a teremtés eddig is volt, és folyamatosan minket szolgált. Vagyis a lecke megváltozott. Eddig így hangzott: teremtsd meg a valóságodat olyannak, amilyennek szeretnéd, teremtsd meg a tökéletes munkát, a tökéletes társat, a tökéletes anyagi helyzetet! Most így hangzik: figyelj meg Isten által teremtett tökéletes valóságodat!

1. Maharishi Mahesh jógi munkássága alapján.

Ebben a paradoxonban az bújik meg, hogy a tökéletlen agy/elme csak a jelenből kiindulva tudja kitalálni, számára mi tökéletes. Nem tudja, hogy ha az a vágyott valami felépül, megteremtődik, máshonnan energiát vesz el, azaz más területet rombol. Azaz akkor és ott – a jövőben – megint hiányozni fog valami, nem lesz kerek a valóság. Nem tudunk olyan kérést megfogalmazni, amelynek jövőbeli megvalósulása ne hozna újabb hiányt. Egyetlen ilyen kérés sincs. Minden magvalósulás valahonnan energiát von el, ami megint nem fog nekünk tetszeni. Tehát megint boldogtalanok és elégedetlenek leszünk. Így ez az út meglehetősen illuzórikus és hibás. Tulajdonképpen egy idő után rájövünk, nem külső eredmények után kell vágyakoznunk, hanem belső tulajdonságok és főleg béként után. A teremtetési evolúciónak ez a következő lépcsője: az egyén rájön arra, hogy ne külső valóságot programozzon, ne az után áhítozzon, ne külső dolgokért imádkozzon, hanem a belső tulajdonságainak megváltozásáért.

Viszont itt sem az történik, amit mi szeretnénk. Más, rossz tulajdonságunk kerül előtérbe – bármennyire is az önzőség és önzetlenség problematikája megoldását programoztuk. Nyugalom helyett harag lesz ezáltal bennünk – ami eddig nem volt ránk jellemző .

Akkor ez sem jó út? Ez a programozás sem helyes? Úgy tűnik, nem... Hogy miért? Mert nem tudhatjuk, mi a rossz és a jó bennünk, nem tudhatjuk, hogy mennyire jó és rossz bennünk az a valami. Nincs mércénk, intellektusunk, logikai út ahhoz, hogy kitaláljuk, melyik tulajdonság nem helyes bennünk. Nem tudhatjuk, nem ismerhetjük fel, nem tudjuk, mennyire aktív, és hogy szükséges-e számunkra. Tényleg ki kell-e irtani, vagy éppen segít bizonyos helyzetekben? – és ami a legfontosabb – karakterünk markáns része-e, vagy csak mások

tanítása miatt időnként előbukkanó szerepjáték? Ez utóbbira szükség van, ha másoknak akarunk tükröt vagy tanítást adni. Hiszen az élet nem egyszemélyes színház, sok szereplővel állunk kapcsolatban.

Amikor ezt felismerjük, ekkor merül fel először, hogy ennek a lineáris, logikai programozásnak nincs sok értelme. Csak és kizárólag akkor, ha nagyon tudatosak vagyunk. Amikor már a teremtést nem mint külső valóságot manipulálni szándékozó technikát fogjuk fel, hanem a saját belső Istenünk aktiválását.

Az „új ember” tudatos teremtése

A teremtés zajlik. Most is. Ha akarjuk, ha nem, ha programozunk, ha mantrázunk, ha kitesszük az álomház fotóját a falra, ha nem. Zajlik, ha spirituálisak vagyunk, és akkor is, ha materialisták.

Tekintsük át az „ISTENI” teremtés rendjét:

1. A teremtett dolgok megnyilvánulnak: emberek, helyzetek, események, tárgyak jelenségek formájában, amelyekhez ösztönösen viszonyulunk. A viszonyulásunk pedig valamilyen. Mindig *valamilyen*: hol ilyen, hol olyan.
2. Nézzük meg, milyen ez a viszonyulás, játsszunk el a gondolatokkal, hogy milyen lenne ellenkezőképpen viszonyulni hozzá. Ez akár mekkora ellenállást vált ki belőlünk, maradjunk abban az érzésben! Ekkor rájövünk valamire.

3. Rájövünk arra, melyik félelmünk vagy fixa ideánk gátol abban, hogy valamiről másképp gondolkodjunk.
4. Mivel az adott rögeszme, illetve félelem egy rögzült tulajdonságunkból ered, űzzük el, messzire. Helyette tegyük magunkévá (illetve várjuk annak a letehetőségét annak kialakulására) azt a tulajdonságot, amely még nem volt bennünk. Vagy létezett bennünk, de le volt takarva. A takaró neve: Májá fátyla. Vagy illúzió. Vagy félelmek, vagy a saját karakterünk automatizmusai.
5. Ha ebből a takaróból egy darabot levágunk, többet láthatunk a tökéletes énünkéből, vagyis a saját, belső Istenünkéből.

Az új ember új frekvenciáján nem új autót és új munkát akarunk már teremteni. Ezen a szinten **kizárólag figyelni akarjuk önmagunk működését. Vagyis kristálytudatot teremtünk:** arra irányul a figyelmünk, mire, hogyan reagálunk. Klasszikus értelemben véve ezen a szinten nincs jövőprogramozás, csak figyelem van. Az ember itt már csak szemlélő és a reakciók azonosítója. Az ilyen tudatszinten élő embernek mindegy, mi történik. Ekkor teljesen mindegy, mik az események. Az ÚJ EMBER kizárólag a reakcióit figyeli, és azonnal visszatereli magát az egyensúlyba. MERT TUDJA, A SORSLEGJOBB VERZIÓJA EBBŐL A FREKVENCIÁBÓL SZÜLETIK.

Az új tudatosságú ember mindennap várja, mi történik vele, de kizárólag azért, hogy figyelhesse, ami történik, az hogyan hat rá. Tudatosítja, miért úgy hatott rá, ahogy, és rájön, azért reagált így-úgy dolgokra, mert ő olyan, amilyen – vagyis önmagát megismerve egyre többet lát magából, a belső fényéből, isteni énjéből, Istenből. Ne

akarjuk a mi logikánk módszereivel megismerni Istenét. Csak nézzük, mit tesz! Ő nagyon jól tudja a dolgát. Ő biztosan oda vezet minket, olyan élethelyzetbe, ahová kell!

Feltehetjük a kérdést, akkor mi értelme van az imának, a mantrának. Természetesen csodások és hasznosak, ha hálával teliek – és tudjuk, tudatosítjuk: mindig a „belső énünk” imája valósul meg a valóságunkban. Így **ha azt kérjük, hogy a belső énünk akarata valósuljon meg, az egyezni fog Isten akaratával.** A keresztény imának e szakasza számomra a legszebb: „Legyen meg a Te akaratod!”

Érdekesnek tartom azt a jelenséget, miszerint minél fejlettebb az egyén tudatossági szintje, akkor a gondolatai és tervei annál jobban hasonlatosak vagy teljesen megegyeznek Isten tervével. A magas tudatszintű ember is társadalomban él és tevékenykedik, de pontosan olyan gondolatokkal, érzelmekkel és olyan lépéseket megtéve, amelyeket Isten diktál neki.

Ezen, a „22-es” tudatszinten a bennem lévő Isten szavai, gondolati és tettei megegyeznek az egóm és karakterem szavaival, gondolataival és tetteivel. Az egó-selbst tengely körré formálódott. Visszaérkezett a kezdőpontba. A nullába.

A szent párcapcsolat jelentősége a teremtő erő lehorgonyzásához

A hazaérkezés állapotában a párcapcsolatoknak kivételesen nagy a teremtő ereje, hiszen az *egységben* való teremtés csak a szent párunkkal lehetséges. Erre utal a 2000-ben kezdődött 2-es szám ezerszeres energiájának tanítása: ezer évünk van, hogy önmagunkban ráeszméljünk önmagunk és a világ egységére, azonban a következő lépéshez meg kell találnunk felébredett lélekrészünk másik felét. A királyság *a szent nőt és a szent férfit* együtt várja, hogy egy új ciklus indulhasson. Vagyis a Főpap és a Főpapnő külön-külön felébredt, majd egymásra találva és egymásba olvadva megkezdik szent küldetésüket. **MÁSOKÉRT!**

Ez már az „új ember” párcapcsolata, amelyhez először nekünk, magunknak kell a feltétel nélküli egységállapotba beérni. És valahol a világban az „ikerlelkünknek” ugyanezt kell tennie. Ebben a mezőben a párcapcsolatokról elképzelt, *a 2-es számhoz kapcsolódó fejezetben* leírt szerelmi kapcsolódásról már nincs szó. Itt, a 22-es térben a „levegő” uralkodik. Ami azt jelenti, hogy a te szent párod jelenléte nem ad hozzá a te fejlődésedhez.

Te felébredtél, és Ő is felébredt már. Nem egymáshoz adtok, hanem együtt teremtetek valamit a világnak. Azonban ha rátaláltál, és elveszíted, úgy érezed, megfullad a lelked: ha megszületett az egység, és újra szakadásra van ítélve a kapcsolat, úgy érzed, megsemmisülsz. Ha érezted ezt már valaha, hogy az a másik lehet a te szent párod, akivel a Kegyelem kertjében sétálhatsz, jó hírem van: ha valóban ő a szent párod, soha többet nem szakadsz el tőle. Ha valóban ő a te szent párod, ez az egység a Teremtő műve, amely szent és magasztos egységtudatot hoz. Amit ebben, a mostani Vízöntő-időszakban az egymásra talált szent párok fognak elsőként aktiválni.

Milyen ennek a tudattérnek a párkapcsolati mintája?

Halálra van ítélve minden párkapcsolat, ami hiányból születik. Halálra van ítélve minden mondat, ami valamiféle célból születik. Halálra van ítélve minden érzés, ölelés és egyesülés, amelyhez szükséged van valakire.

Ha mindez az üresség teréből jön létre – abból a fajta ürességből, amely a mindenféle energiától való mentességet jelenti –, ahol nincs akarat és cél, akkor ebben az ürességben lévő nyugalmad megteremti a szavakat, a szeretetet, a nagybecsülést és az ölelést. Bár nincs rá szükséged, de megszületik. Könnyedén és magától, mert ez a természete. Nincs benne terv, nincs benne elhatározás. Önmaga természete, hogy kifejeződjön, megnyilvánuljon.

Az isteni párkapcsolatban a boldogság és a kiteljesedés terve sincs benne. Egyszerűen csak létezik. Mindenki számára. Most is. Ebben a pillanatban is. A te isteni minőséged által él: vagy megnyilvánulatlanul vagy megnyilvánultan. Mindösszesen be kell érni a 22-es dimenzióba hozzá mindkét félnek, majd lehorgonyozni az anyagba az ikerlángot.

De akkor mi teremti meg a valóságban? Mi a kiváltó oka? Mi az ósrobbanás mögötti energia hajtóereje? Miért akar megnyilvánulni? Az ürességben lévő szavaidat, tetteidet és érzéseidet ki vagy mi motiválja? Mitől születik meg? Nincs bennük motiváció, tervezettség. Létezik, és egyszer csak megtörténik. Egyszer csak látod is, hallod is, érzed is. Csak spontán megtörténik, magától. Mint a fű, amely nő. Mert ez a természete. Ez a teremtés törvénye.

A most is létező tökéletesség testet ölt. Megszületik az érzékszerveid szintjén. Nem tudod, miért akkor, amikor, miért úgy, ahogyan.

De nem is kérdezed. Éled. Ahogyan élted már magadban a szent üresség örömét. Csak most látod is. Hallod is, érzed is. Nem több, ugyanaz, mint korábban volt: ami eddig benned élt: béke és öröm. Ugyanaz. Semmivel nem ad többet hozzád. **Nem ad, de megnyilvánult** – színekben, hangokban, formákban, érintésben, illatokban, felismerésekben, inspirációban, ölelésben, gondolatokban, szavakban, cselekedetekben. Ha te félébredtél és másik lélekrészed is félébredt, az lesz a nagy pillanat. Az lesz a „hieros gamosz”, a szent nász. A megvalósulás pillanata. Ha te félébredtél, várd türelmesen ikerlángod öntudatra ébredését! Mert már csak az ő „hazaérkezése” hiányzik a nagy műhöz.

Ha mindketten öntudatra ébredtetek, akkor már ketten vagytok. És az „új típusú” teremtéshez két ember kell. Az új ember párkapcsolata az a nász, amely magától jött létre. Az ürességből fakadó örömből, a megengedésből, a végtelen békéből. Minden benned volt, és valahol még valakiben. Egy férfiban és egy nőben. Egy alkotóban és egy befogadóban. Egy Istenben és egy Istennőben. És ha két „üres” ember találkozik, megtörténik a teremtés. Az Isteni és az Istennői minőség egyesül. Magától. Szelíden. Finoman. Békében. Örömben. Csak egyszerűen. Simán, némán, láthatatlanul, sejtelmesen, szinte észrevétlenül. Félelmek nélkül. Halkan, nagyon halkan. Elhatárolás nélkül. Nincs benne az „akarom” és a „nem akarom”, sem.

Nem szívdobbanásokkal, nem heves lánggal, nem harsányan és boldogan érkezik. Nem fellélegezve! Nem ujjongva! Nem hevesen. Nem! Az a szerelem öröme! Az a szerelem mámora! Ami a szerelemért jött létre. Az a kettes szám rezgése!

Ez más! Ez a minden és a semmi!

Az új ember párkapcsolata szinte láthatatlan! Mint a fű, amely terv, akarat, elvárás és játszmák nélkül nő. A véglegesség ígérete nélkül. A beteljesedés terve nélkül. Mert az már megtörtént valahol. Egy TERVBEN, egyetlen pontban. Létezik és él. Lüktet magától, mert ez a természete. (Fontos törvény: ha még vágyod a megérkeztét szent párodnak, ha még vágyod az egyesüléseket, akkor tudd, még nem ébredtél fel!)

Ha az Isteni párkapcsolatban visszazuhansz a tervek, az akarat, a célok világába, a birtoklás, a mámor, a szerelem világába, az akarás illúziójába, azonnal újra és újra halálra van ítélve a szent párkapcsolat. Ha isteni értelemben üres vagy: a tested-egőd vágyait leapasztottad, békés és örömteli vagy, bárki kapcsolódhat a te frekvenciádhoz. Fű, fa, virág, madár, felhő együtt lüktet. De tudd, a fű pontosan tudja, nem repül, mint a madár, nem bont oly impozáns virágot, mint a rózsa. A fű természete, hogy zöld és harmatos. Isteni minőségét a teremtett világban fűként éli.

A lelked pontosan tudja, te mi vagy, neked milyen az isteni minőséged megnyilvánulása. Az isteni pár pontosan tudja, mi az ő közös megnyilvánulásuk. Bármi. Az, ami a fűnek a fű. Olyan a teremtett világ itt, mint a fűnek a fűség. Ez bármi lehet. Mégis pontosan olyan lesz, amilyen a ti kettőtök együttes természetes megnyilvánulása: a közös sors, a közös küldetés. Ennek pontos és megmásíthatatlan megnyilvánulása az, ami magától megtörténik. Pontosan fogjátok tudni, mi az isteni-istennői szintről eredő közös feladat, és annak mi a teremtése. Mert magától megtörténik. Ha azonban bármelyikőtök visszazuhan, halálra ítéli a kapcsolatot.

Légy ebben az áldott állapotban, maradj teljes! Most ketten. És figyelj! Figyelj a szíveddel! Csak a magadét, mert kizárólag azért vagy felelős! Kizárólag a tebenned lévő Istenért vagy felelős. **Az új ember párkapcsolata először Istennel jön létre.** Ha a férfi és a nő

találkozik, számukra az isteni minőségből születik a látható világ. Az ő közös világuk. A férfi elülteti a magot, a nő pedig világra hozza, mint gyermeket. Az egyesülés természetes öröméből nem tudhatjuk, mi születik. De biztosan egyedi, valami, amit csak ti ketten tudtok.

Egy biztos: tudni fogod, hogy ő a te szent párod, mert vele minden természetes. A szent párkapcsolat messze túlmutat a szerelem–házasság–gyermek–család stációkon. Ennél sokkal több, mégis más, mint amit elképzelünk erről az egységről.

Hogy mi születhet ebből a nászból, az a szent pár egyedi mintázatán múlik. Lehet, csak egy ölelés, egy vers, egy mosoly, egy érzés, egy örömteli éjszaka, egy szerelem, közös feladat, egy gyermek, egy ház, egy munka, egy hangulat, egy kert, hat közös nap vagy hatvan közös év a fizikai szinten. A legszélesebb térben viszont a MINDENSÉGET érinti meg közös világotok, ami száguld az univerzumban, és elülteti a magokat más párok egymásra találásához és mások felébredéséhez.

Minden egyes szent párnak ez a küldetése. Ez az **új párkapcsolat szentséges teremtése**. Az „új ember” szentsége. Az ilyen szent találkozásokban a nő és a férfi érzi, hogy ez más, mert a másik által megismerheti a saját magában lévő Teremtőt. Így lépve Isten útjára. A szent párod a legnagyobb inspirátorod és te is neki. Elképesztő energiák, ötletek szabadulnak fel általatok, és sorsotok legjobb, legszebb és legkiteljesítőbb verzióját élve egymás által gigantikus erőket mozgattok. Felismerve a másikat, egymás erőterében, külön-külön teremtő erőtlök csúcsára kerültek, egyéni sorsotok elképesztő gyorsasággal kezdi a legkiteljesedettebb fizikai valóságot megteremteni. A legszélesebb tudati mezőben összekapcsolódva egymással, hatalmas erejű anyagba horgonyzás veszi kezdetét.

A szent pár küldetését vagy életformáját még véletlenül se hasonlítsuk a találkozás-randevűk-szerelem-házasság-családalapítás folyamatához. Természetesen így is megnyilvánulhat, de ennél nagyobb horderejű és sok embert érintő a közös missziójuk: egy magasabb kollektív tudatszint aktiválása. Kettejük együttes energiája mások felébredését szolgálja.

Számomra ez a legmagasabb léttér – és a számok is ezt mutatják. A teljességtudat nem a „megszűnésünket” jelenti – az csupán az ego megszűnése –, hanem olyan állapotot, amikor **a másiktól vagy bármiről képtelen vagyok bármit is gondolni**. Legyen az jó vagy rossz dolog, vagyis úgy jó minden, ahogy van. Ilyenkor leáll a karakterfixáció működése, helyébe valami más lép. Ilyenkor leáll a külső világ teremtése is (ez alatt a tapasztalatokért történő, karmikus helyzetek és emberek teremtését értem). Mindezt felváltja az ajándék-teremtés, amikor olyan helyzetek és emberek teremődnek körénk, akiktől már nem tanulnunk kell szenvedések által, hanem ajándékként kapjuk őket, hogy együtt teremtsünk valamit az új tudatú világhoz.

A 22-es szám a felébredett, bölcs ember archetípusa, aki örömmel, táncolva éli földi életét összekapcsolódva istensége határtalanságával. Az új ember Zorba a Buddha”, ahogyan Osho² fogalmazott.

Az új ember, aki rátalált önmaga teljességére, rátalált szent párjára, és ketten elkezdték a küldetésüket: ami mások szolgálata a felébredés útján.

2. Radzsnis Csandra Mohan Dzsain (Osho) spirituális vezető.